

tjener til de allernødvendigste Ting; men naar det er en Grund til ikke at beskatte de lavere Indtægter, f. Ex. Indtægter paa 300 Rd., saa finder dette sin fulde Anvendelse paa enhver somhelst større Indtægt. Naar Indtægten f. Ex. er 1200 Rd., saa vil man dog maatte indrømme, at deraf maatte de 300 Rd. regnes som gaaende med til det aldeles Nødvendige, og kun de 900 Rd. skulde altsaa der være Gjenstand for Indkomsskat. Jeg troer ikke heller, at det vilde have nogen Indflydelse paa de enkelte Skatteyder, i alt Fald med Undtagelse af dem, der faae den mindre Lettelse efter Udskatet; thi det er jo klart, at derved, at der skeer en Formindskelse for Alle, vilde det, naar der paalignes procentvis, jevne sig. Det vilde med Hensyn til Indtægten for Staten kun have Betydning, naar man kom til det fulde Maximum af 3 pCt., da vilde det ganske vist indtræde, at der vilde komme Mindre ind i det Hele; men saalænge man ikke naaede Maximum, saalænge vilde Indtægterne blive de samme, saavidt jeg skjønner. Disse Bemærkninger angaae de vigtigere Bestemmelser, som der ligger Bægt paa. Der er forøvrigt i Lovens enkelte Paragrapher adskillige Ting, som jeg tillige vil gjøre opmærksom paa. § 8 bestemmer saaledes, at Indenrigsministeriet afgjør, hvorvidt Udlændinge skulde svare Indkomsskat. Hvis ikke Forslaget var kommet fra den ærede Indenrigsministers Side, vilde jeg ikke kunne stemme for det, da det er et overmaade stort Ansvar, der paalægges Indenrigsministeriet ved at skulle raade over, hvorvidt Udlændinge skulde svare Skat. Men dertil kommer, at det meget let kan hændes, at der vilde kunne reise sig Reclamationer mod Skatteansættelsen, og det forekommer mig da, at Sagen, naar Reclamationen understøttedes af en udenlandsk Magts Gesandt, vilde staae heldigere, hvis den var rettet imod Communalbestyrelsen, end hvis den var rettet imod en af Indenrigsministeren selv tagen Bestemmelse.

Det er imidlertid, som sagt, Indenrigsministeren selv, der har foreslaaet det, og jeg skal derfor ikke røre videre derved, men kun gjøre opmærksom paa, at det kan vække Betænkeligheder. §§ 9 og 10 ordne Normen for Skatten. Det vil sees, at § 9 egentlig giver dens

Begrænsning; den opregner det, hvortil Indtægten skal anvendes, for at der af samme skal kunne svares Indkomsskat. Det forekommer mig imidlertid, at der er kommet enkelte Gjenstande for Beskatning ind, som det vel kunde være tvivlsomt, hvorvidt det er rigtigt, at de staae der. Det vil saaledes sees, at der i § 9 er nævnt Livrenter og Gaver som Ting, der ikke undtages fra Beskatning. I § 10 komme de samme Udtryk igjen. Resultatet heraf vil være, at denne Skatteindtægt paa en Maade to Gange kan blive Gjenstand for Skat. Ved Gaver vil det stille sig saaledes, at den, der anvender endeel af sine Indtægter til Gaver, f. Ex. til Slægtninge — jeg forudsætter, at dermed er meent aarlige Understøttelser — vil herefter komme til at svare Skat (§ 9), medens den, der modtager Gaven, ogsaa herefter vil komme til at svare Skat (§ 10). Jeg seer ikke, at dette er begrundet. Ved Livrenter er der det Særegne, at den, der vil sikke en Overlevelsesrente for en Anden, vil komme til at betale Indkomsskat af det, han anvender dertil, forudsat at han gjør det ved en aarlig Præmie; men hvis han anvender en Capital dertil, tager af sin Formue og anvender dertil, saa kan jeg ikke see, at han vil komme til at svare Indkomsskat deraf. Men det er altsaa ogsaa et Forhold, hvorved man lader en tilfældig Omstændighed egentlig være det Afgjørende for, om der skal svares Indkomsskat eller ikke. Der staaer længere hen i § 10, at fra alle de Indtægter, som hidrøre fra Næringsbrug, fradrages de Udgifter, som have fundet Sted for at holde Næringen igang, og det er vistnok ganske rigtigt; men naar der saa staaer i § 9, at al den Indtægt, der anvendes til Udvidelse af Næring eller Drift, ikke skal være fri, saa vil det i de allerfleste Tilfælde være vanskeligt at adskille disse to Ting. En Udvidelse af Næring eller Drift vil i saa mange Tilfælde falde sammen med Driftsomkostninger, at jeg tvivler paa, at man vil kunne gjøre en begrændet Adskillelse derimellem; det viser sig, synes mig, ogsaa ofte, hvor overordentlig vanskeligt det er at give Regler for saadanne Forhold. § 18 har en Bestemmelse, som forekommer mig at være overordentlig vigtig. Der er nemlig sagt, at der skal offentliggøres en Forteg-